

SADETAKKI- TAPPAJA

Ja muita kurjia juttuja Etelä-Koreasta

Fiia Suuronen
Pinja Mikkonen

ATENA

© tekijät ja Atena / Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Jyväskylä

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-51481-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Omistettu tukena olleille läheisille
ja erityisesti Kurjan jutun kuuntelijoille

Sisällys

Johdanto 9

1. Hwaseongin sarjamurhaaja 17

2. Sammakkopojat 69

3. Itaewonin murhatapaus 103

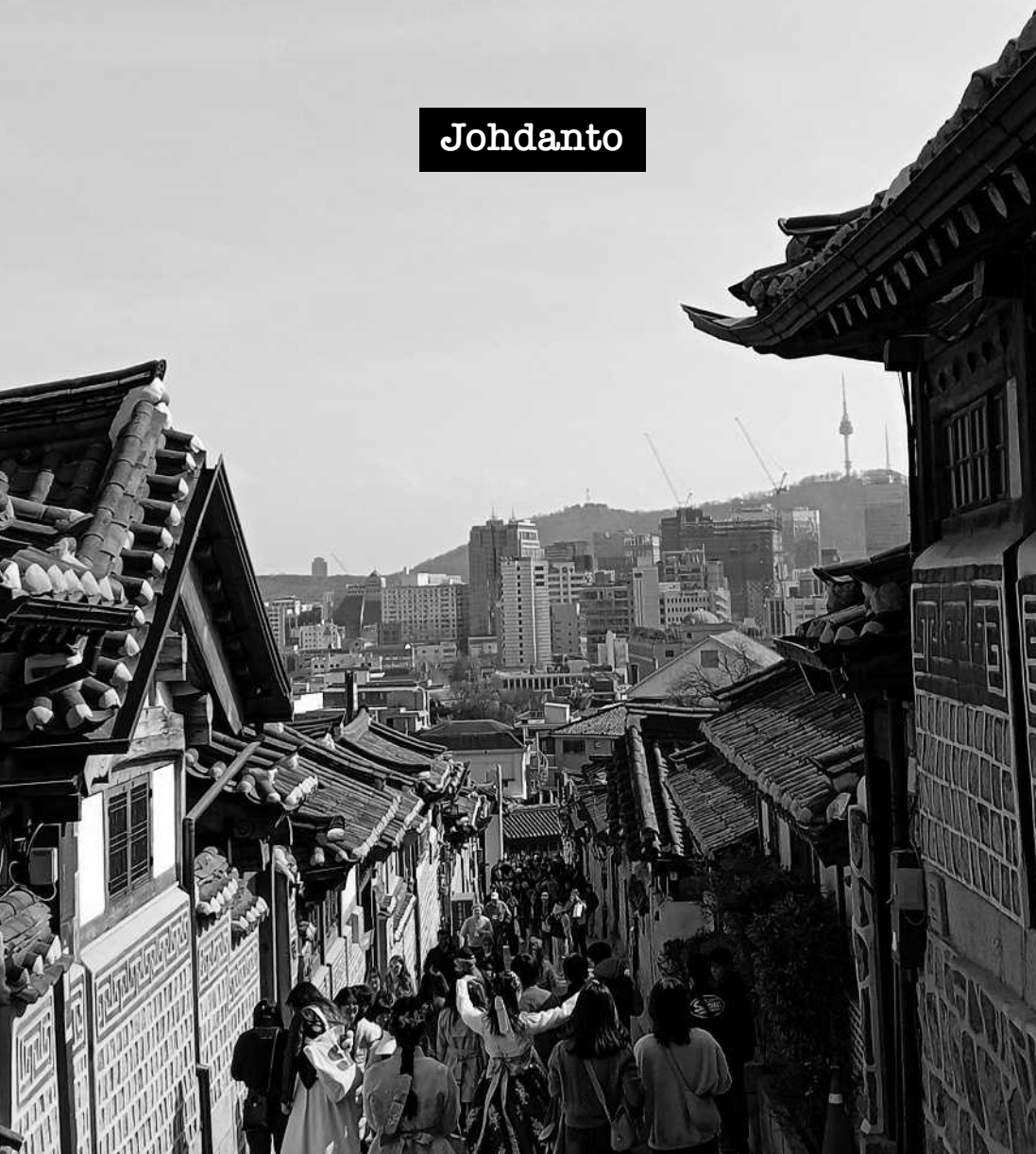
4. Sadetakkitappaja 137

5. Anyangin koululaissurmat 169

6. Matkalaukkumurhaaja 197

Lähteet 221

Johdanto

Korean tasavalta, epäviralliselta nimeltään Etelä-Korea, on Kiinan ja Japanin välisellä niemimaalla sijaitseva valtio, jonka asukasluku oli vuonna 2025 huimat 51,7 miljoonaa. Etelä-Korea on kasvattanut suosiotaan turistikohdeena 2000-luvun aikana, ja Seouliin matkustaa vuosittain jopa 16,4 miljoonaa turistia muun muassa aasialaisen kulttuurin ja ruoan perässä. Maan vetovoimaa on viime aikoina lisännyt myös suureen suosioon noussut korealainen musiikki eli K-pop.

Etelä-Korean historiassa on viimeisen sadan vuoden aikana tapahtunut suuria myllerryksiä, jotka ovat pakottaneet koko maan kehittymään vauhdilla. Vuonna 1910 Japani otti Korean niemimaan haltuunsa tehden siitä siirtomaansa, ja miehitys kesti toisen maailmansodan loppuun asti. Sodan tiimellyksessä puhuttiin Korean itsenäistymisestä, mutta niemimaa jakautuikin kahtia. Vuonna 1950 Etelä-Korea julistautui itsenäiseksi, mitä seurasi samana vuonna alkanut Korean sota, jossa vastakkain taistelivat niemimaan eteläinen osa Yhdysvaltojen ja YK:n avustuksella sekä pohjoispuoli Kiinan ja Neuvostoliiton tukeamana. Sodan päätyttyä puoliskot itsenäistyivät tahoillaan Korean tasavallaksi ja Korean demokraattiseksi kansantasavallaksi eli Pohjois-Koreaksi.

Melko pian Etelä-Korean itsenäistymisen jälkeen vuonna 1961 armeija järjesti huolellisesti suunnitellun vallankaappauksen aloittaen uuden vaiheen Korean politiikassa. Maassa elettiin sotilasvallan alaisuudessa aina 1980-luvun lopulle asti. 1990-luvulta lähtien valta on vaihtunut maassa rauhallisesti ja demokraattisesti.

1950-luvulla Etelä-Korea oli yksi Aasian köyhimmistä maista. Suuri osa alueen infrastruktuurista tuhoutui Korean sodassa vuosina

1950–1953, ja sodan jälkeen maa jäi riippuvaiseksi Yhdysvaltojen taloudellisesta avusta. Köyhistä oloista onnistuttiin kuitenkin nousemaan, ja Etelä-Korea onkin tunnettu nopeasta taloudellisesta kehityksestään: vain muutaman vuosikymmenen aikana se onnistui kohoamaan kehittyneeksi korkean tulotason maaksi.

Nopeasta talouskasvusta huolimatta Etelä-Korean köyhyysaste on edelleen 14,9 prosenttia (tieto on vuodelta 2022), mikä on kansainvälisesti suhteellisen korkea luku. Köyhyysaste on erityisen korkea vanhusten ja yksinhuoltajatalouksien keskuudessa. Lisäksi Korea on surullisen kuuluisa korkeista itsemurhatilastoistaan. Kehittyneiden maiden itsemurhatilastot ovat kansainvälisesti laskusuhdanteisia, mutta Etelä-Koreassa tapahtuneiden itsemurhien määrä on poikkeuksellisesti lähes tuplaantunut viimeisen parinkymmenen vuoden aikana.

Ongelmien taustalla vaikuttavat köyhyyden lisäksi yhteiskunnalliset paineet, joita opiskelu- ja työelämän vaatimukset aiheuttavat. Nuoret käyvät läpi niin kutsutun ”tenttihelvetin”, jonka aikana opiskelijoiden hermoromahdukset ja itsemurhat yleistyvät, sillä kokeissa epäonnistuminen johtaa sekä taloudellisiin että sosiaalisiin vaikeuksiin. Myös töissä epäonnistumisella saattaa olla tuhoisia seurauksia. Tilannetta hankaloittaa entisestään se, että eteläkorealaisessa kulttuurissa yleisesti ottaen paheksutaan avun hakemista mielenterveysongelmiin. Hyvin pieni prosentti väestöstä hakeutuu terapiaan, ja siellä käyvät maksavat tapaamisensa usein käteisellä, jotta ne eivät vaikuttaisi heidän sairaskassaan. Mielenterveyden hoitoon ja siihen liittyvien ongelmien tunnistamiseen on viimeisten kymmenen vuoden aikana panostettu paljon, mutta varsinkin ikääntyneemmän väestön vanhoilliset arvot korostavat yhä yksilön tahtoa ja itsekuria, mikä luo sosiaalisia ennakkoluuloja mielenterveysongelmia kohtaan.

Mielenterveyden ongelmat ja köyhyys ovat avainasemassa myös rikollisuudessa. Suurin osa Etelä-Korean väkivaltarikoksista tapahtuu tutkimusten mukaan ilman selkeää motiivia, ja uhrina on usein tekijälle entuudestaan tuntematon henkilö. Syynä tähän ovat todennäköisesti mielenterveyteen ja elintasoon liittyvät ongelmat, jotka

purkautuvat vihana yhteiskuntaa kohtaan. Erityisesti naiset ovat huolissaan seksuaalirikollisuuden määrästä, ja seksuaalirikosten torjumisen ja ehkäisemisen eteen onkin Koreassa vaadittu tiukempia toimenpiteitä. Sungkyunkwanin yliopistossa vuonna 2017 tehdyn *Violent Crime and Female Victimization: Evidence from Metropolitan Regions in South Korea* -tutkimuksen mukaan väkivaltarikosten vuosittainen määrä oli 2000-luvulla keskimäärin 2,6 kertaa suurempi kuin kolmen edellisen vuosikymmenen aikana, ja näissä naisuhrien osuus oli ennätysellisen korkea, noin 90 prosenttia – trendi on huomattavissa myös tässä kirjassa, sillä esittelemiemme tapausten yhteensä lähes viidestäkymmenestä uhrista vain seitsemän on miespuolisia.

Etelä-Korea luetaan tästä kaikesta huolimatta yhdeksi maailman turvallisimmista maista turisteille. Pohjois-Korean rajalla piilevä uhka laskee maan yhteispisteitä ja listasijoitusta, mutta Etelä-Koreassa on yleisesti ottaen turvallista liikkua yksin myös öisin. Paikalliset ovat auttavaisia ja ystävällisiä. Kadut ovat siistejä ja helppokulkusia metropolialueita myöten, eikä taskuvarkaita tarvitse pelätä. Korealaisissa kahviloissa on hyvin tavanomaista nähdä kannettavia tietokoneita ja puhelimia latauksessa ilman, että tavaroiden omistajat ovat niiden läheisyydessä. Myös laukut ja lompakot voi jättää huoletta pöydälle ilman, että kukaan niihin kajoaa.

* * *

Tässä kirjassa käsiteltävissä rikoksissa puhutaan usein poliisin korruptoituneisuudesta. Vuosien saatossa on uutisoitu lukuisista tapauksista, jossa virkavalta on ottanut vastaan lahjuksia salatakseen rikollista toimintaansa, ja valta-asemaa on käytetty muuten väärin. Lisäksi poliisilla on paljon enemmän valtaa tavan kansalaiseen verrattuna, ja tilannetta voisi verrata vanhemman ja lapsen väliseen epätasapainoiseen voimasuhteeseen.

Korealaisessa kulttuurissa iäkkäämpiä ja korkeampiarvoisia henkilöitä arvostetaan suuresti, ja tämä näkyy esimerkiksi työpaikoilla,

jossa työntekijöiden on kuunneltava ylemmältä taholta annettuja ohjeita mukisematta. Hierarkiakäsitykseen on vuosien saatossa vaikuttanut myös sosiaalinen asema sekä taloudellinen tilanne ja sukupuoli, ja näistä syistä köyhempien seutujen naisuhrit tai seksityöläiset eivät yleensä ole poliisin tärkeyslistan kärjessä rikosten sattuessa.

Yllä listatut seikat ovat juurtuneet syvälle sekä korean kieleen että maan etikettiin, mikä käy ilmi myös useissa tämän kirjan tapausten poliisitutkinnoissa. Poliisin täytyy usein saada rikos ratkaistua keinolla millä hyvänsä, jos korkea-arvoisempi henkilö niin määrää, ja epätoivoisena poliisit päätyvät huonoihin ratkaisuihin, turvautuvat väkivaltaan tai ottavat vastaan lahjuksia.

* * *

Korealaiset nimet muodostuvat sukunimestä ja etunimestä, ja ne kirjoitetaan tässä järjestyksessä. Perinteisessä korealaisessa nimessä on kolme tavua (sukunimessä yksi ja etunimissä kaksi), jotka kirjoitetaan koreaksi yhteen. Tässä kirjassa päädyimme noudattamaan romanisointitapaa, jossa henkilöiden sukunimi kirjoitetaan erikseen ja etunimet yhteen ilman väliviivaa lukemisen helpottamiseksi. Kotimaisten kielten keskuksen mukaan molemmat tavat ovat oikein eteläkorealaisten nimien kohdalla, kun taas pohjoiskorealaisen käytännön mukaan nimien jokainen tavu kirjoitetaan isolla alkukirjaimella ja erikseen. Korealaisissa nimissä näkee usein monia erilaisia romanisointitapoja, ja yleisin tapa on kirjoittaa ne englanninkieliseen suuhun sopivaksi, mutta tässä teoksessa romanisointi kunnioittaa koreankielistä lausuntamallia.

Uhreista käytämme pääosin etunimiä ja syytetyistä puhumme sukunimillä lukuun ottamatta lukua 3, jossa epäilyt olivat alaikäisiä ja heidän nimensä ulkomaalaistaustaisia. Koreassa toistuvat usein samat sukunimet ilman, että henkilöt ovat välttämättä toisilleen sukua, mikä juontaa juurensa aikaan, jolloin kaikki hallitsijan palvelijat ottivat hallitsijansa sukunimen. Tästä syystä myös tässä kirjassa esiintyy useita samaa sukunimeä kantavia henkilöitä.

Vuoteen 2023 asti Etelä-Koreassa käytetty iänmäärittystapa poikkesi länsimaalaisesta laskentatavasta. Korealaisen käsityksen mukaan lapsi syntyy yhden vuoden ikäisenä ja kaikki täyttävät vuodenvaihteessa vuosia, vaikka heidän syntymäpäivänsä olisivatkin loppuvuodesta. Näin ollen joulukuussa syntynyt vauva voi tammikuussa olla jo kaksivuotias, ja siksi henkilöiden iät saattavat monissa lähteissä vaikuttaa poikkeavan tämän kirjan tiedoista, sillä ilmoitamme ne länsimaalaisen laskutavan mukaan.

Kirjan tekijät ja Kurja juttu

Kurja juttu on Fiia Suurosen, Minna Juutin ja Pinja Mikkosen pyörittämä keskustelupohjainen true crime -podcast, jonka ensimmäiset jaksot julkaistiin kesäkuussa 2022. Fiia ja Minna olivat jo pitkään jakaneet mielenkiinnon tosielämän rikoksia kohtaan ja pohtineet jo aiemmin podcastin aloittamista, mutta se jokin oma ja erityinen mauste konseptista puuttui. Vuoden 2022 vappuna Pinja, jolle true crimen maailma ei ollut entuudestaan lainkaan tuttu, ehdotti, että Fiia ja Minna kertoisivat hänelle maailmalla tapahtuneista rikoksista, ja podcastin ensimmäiset jaksot äänitettiin jo parin päivän sisällä.

Eteläkorealaiset rikokset ovat aina olleet Kurjan jutun vakiokalustoa, ja kuuntelijat toivovat usein Koreaan sijoittuvia tapauksia. Kaikki kolme ovat matkustelleet Etelä-Koreassa useamman kerran ja jaksavat kiinnostuksen maan kulttuuriin niin ruuan, musiikin kuin kielienopiskelunkin muodossa. Fiia muutti Seouliin syksyllä 2015 opiskelemaan korean kieltä ja kulttuuria, ja seuraavien viiden vuoden aikana hän opiskeli kahdessa eri yliopistossa saavuttaen korean kielitasokoe TOPIKin 4. tason. Koronapandemian vuoksi Fiia palasi Suomeen ja pääsi Kurjan jutun myötä taas hyödyntämään kielitaitoaan, sillä sekä Koreaan sijoittuvat jaksot että tämä teos on saatu aikaan pääosin koreankielisiä lähteitä hyödyntäen.

Ajatus kirjan kirjoittamisesta oli yhteinen, ja koko Kurjan jutun tiimi osallistui tapausten ideointiin ja aiheiden valitsemiseen. Fiia oli

vastuussa lähteiden läpikäymisestä ja tekstin kirjoittamisesta, Pinja puolestaan kirjan editoinnista ja oikoluvusta. Vaikka Minnan nimeä ei kirjan kannessa mainita, hänkin oli mukana ideoinnissa ja aiheiden valitsemisessa sekä osallistui läpilukuihin.

Tämän kirjan kuusi korealaista rikosta ovat erittäin kuuluisia ja valikoituivat juuri siksi esikoisteoksen aiheiksi. Tapaukset esitellään kronologisessa järjestyksessä, ja tämän myötä lukija voi seurata Etelä-Korean kulttuurisen ja historiallisen kehityksen vaikutusta myös erilaisten rikosten motiiveihin ja tutkintaan.

Tästä alkavat meidän tämänkertaiset kurjat juttumme, antoisaa lukuelämystä!

Fiia, Pinja ja Minna

Luku 1

Hwaseongin sarjamurhaaja

Hwaseong oli tuntematon ja rauhallinen maalaiskaupunki, kunnes kaikki muuttui vuoden 1986 syyskuussa. Viisi vuotta kestänyt murhien sarja langetti pelon varjon kaupungin ylle, kun kymmenen naista ja tyttöä sai surmansa murhaajan jäämättä kiinni. Vuosikymmenien ajan mysteeriksi jääneet Hwaseongin sarjamurhat ihmetyttivät korealaisia, ja tapauksesta tuli yksi maan kuuluisimmista selvittämättömistä henkirikoksista, kunnes 33 vuotta myöhemmin, vuonna 2019, saatiin viimein vastauksia.

Hwaseongin kaupunki (화성) sijaitsee Gyeonggin maakunnassa (경기도) Etelä-Korean luoteisosassa. Se on maakunnan suurin maanviljelyskaupunki, jonka pääelinkeinona on erityisesti riisintuotanto. Pääkaupunki Seoul on vajaan tunnin ajomatkan päässä, mutta siitä huolimatta Hwaseongista kehittyi teknologian edetessä ja talouden kasvaessa suurkaupunki korkeine kerrostaloineen ja ostoskeskuksi-neen. 2000-luvulla kaupunki yhdistettiin Seulin metroverkostoon, ja sen väkiluku on tämän myötä noussut kohisten.

Vielä 1980-luvulla Hwaseong oli kuitenkin syrjäinen ja hiljainen kaupunki, jonka talot oli ripoteltu harvakseltaan riisipeltojen ja metsien sekaan. Asukkaat pääsivät linja-autoilla maakunnan pääkaupunkiin Suwoniin (수원), jossa lähimmät koulutus- ja työmahdollisuudet

maatalous- ja tehdastöitä lukuun ottamatta sijaitsivat. Paikallisliikenteen hyödyntäminen Hwaseongin sisäisesti oli kuitenkin suhteellisen vaivalloista: etäisyydet pysäkkien välillä olivat pitkiä ja linja-autot kulkivat vain pääväyliä pitkin, minkä vuoksi monet paikkakuntalaiset joutuivat kulkemaan pysäkeille katuvalottomia tienvarsia ja peltojen halki tallattuja polkuja pitkin. Tuohon aikaan oli hyvin tavalista, että myös naispuoliset asukkaat kulkivat yksin pimeällä, ja koska linja-autopysäkit olivat usein kilometrien päässä asutuksesta, heidän oli väkisin kuljettava osa matkasta jalan.

Harva paikka Hwaseongin nykyisessä kaupunkikuvassa on säilynyt 80-luvulta ennallaan. Köyhät maalaistalot ovat vaihtuneet monikymmenkerroksisiin kerrostaloihin, ja pellot ja metsät on raivattu pois kauppojen ja julkisrakennusten tieltä. Etenkin vielä 80-luvulla elintaso maaseuduilla oli kehnommalla tolalla kuin kaupungeissa, ja elämä maalla oli yleisesti ottaen yksinkertaisempaa ja rauhallisempaa. Vuoristomaisemien seassa siinsi vetisinä kimaltavia riisipelloja ja puut kasvoivat vuorenrinteitä pitkin. *Catching A Killer: The Hwaseong Murders* -dokumentissa Kyonggin yliopiston oikeuspsykologian professori Lee Sujeong (이수정) kuvaili kaupunkia yksinkertaisesti sanoin: ”Hwaseong ei ollut mitään muuta kuin vuoria ja erämaata.”

Ennen vuotta 1986 Hwaseong ei ollut paikka, jossa tapahtui vakavia väkivaltarikoksia. Alueella asui noin 226 000 ihmistä, jotka elivät hajallaan metsäisten kukkuloiden ja riisipellojen välissä sijaitsevissa kylissä, joista yksi oli nimeltään Taeon (태안읍). Kyseessä oli vilkas yhteisö, jonka perinteisiin ravintoloihin ja kahviloihin paikalliset kokoontuivat mielellään viettämään vapaa-aikaansa. Alueella oli paljon erilaisia tehtaita ja maatalouskoneita huoltavia korjaamoja, ja riisintuotannon lisäksi Taeanissa oli myös paljon maitotilallisia.

Syyskuun viidestoista päivä vuonna 1986 oli kirkas ja poutainen. Sirkat sirittivät korviahuumaavan kovaäänisesti peltojen pientareilla, ja helteisen kesän jäljiltä lämpötila kipusi edelleen jopa yli 20 asteen. Sadekausi oli viimein loppunut ja asukkaita kiusannut korkea ilmankosteus oli alkanut hiljalleen väistyä. Tuona aamuna 71-vuotias

Lee Wanim (이완임) oli herännyt aikaisin lähteäkseen keräämään kaalia eräältä kasvimaalta. Aamulla, noin kuuden aikaan, hän lähti kävelemään kohti viljelyksiä, mutta katosi matkalla. Wanimin ystävät ja sukulaiset etsivät häntä neljän päivän ajan, mutta tuloksetta, kunnes 19. syyskuuta eräs naapurustossa asunut mies löysi Wanimin puolipukeisen ruumiin laidunalueen ohi kulkiessaan. Miehen ensimmäinen oletus oli, että Wanim oli jäänyt auton alle ja iskun voimasta lennähtänyt tien sivuun.

20. syyskuuta 1986 Seoulin upouudella olympiastadionilla järjestettiin valtava spektaakkeli 10. Aasian urheilukilpailujen avajaisseremonian kunniaksi. Kilpailuja tultaisiin seuraamaan seuraavien kuudentoista päivän ajan, joten poliisit ympäri maan oli palkattu huolehtimaan tapahtuman järjestyksestä ja vastaamaan turvallisuudesta mahdollisten Pohjois-Koreasta tulevien uhkien varalta. Tämä tarkoitti sitä, että Hwaseongiin oli jäänyt vain muutama poliisi, jotka pystyivät tutkimaan Wanimin kuolemaa. Ruumiin löytänyt ohikulkija oli heti hälyttänyt poliisit, ja paikalle saapui kolme tutkijaa. Taeenin kylä oli tunnetusti rauhallinen ja syrjäinen, eivätkä henkirikokset olleet siellä yleisiä, joten paikalle saapuneet virkavallan edustajat eivät olleet kokeneita henkirikostutkijoita. Hekin olettivat aluksi, että Wanim oli mahdollisesti joutunut auto-onnettomuuden uhriksi ja että yliajaja oli tekonsa jälkeen paennut paikalta.

Mikään ruumiin löytöpaikalta löytynyt todiste ei kuitenkaan tukenut yliajoteoriaa, joten uhri vietiin kuolinsyynytutkijalle laajempia tutkimuksia varten. Löytyessään Wanim oli maannut laitumen reunassa ilman alushousuja ja hänen jalkansa olivat olleet koukussa hänen vatsansa päällä, joten vaikutti siltä, että hänen kimppuunsa oli hyökätty. Teko oli luultavasti tullut yllätyksenä, sillä tutkijat huomasivat, että hyökkäyksen aikana Wanim oli oksentanut ja hänen kantamuksensa olivat hujan hajan ympäri rikospaikkaa.

Ruumiinavauksessa varmistui, ettei kuolinsyö suinkaan ollut auton törmäyksen aiheuttama osuma, vaan Wanim oli kuristettu. Tämä viittasi vahvasti seksuaalirikokseen, vaikkei ruumiinavauksessa voitukaan

varmaksi todentaa, oliko uhri raiskattu. Tutkijoiden mielestä oli ennenkuulumatonta, että vanhempi nainen olisi joutunut seksuaalirikoksen uhriksi. Ennakkoluulot ja stigmat seksuaalirikosten ympärillä leimasivat ajattelua, ja vain nuorten ja kauniiden naisten oletettiin joutuvan kyseisten rikosten uhreiksi. Seksuaalirikoksen mahdollisuutta ei kuitenkaan voitu täysin poissulkea, joten poliisi epäili rikoksen motiivin olleen henkilökohtainen ja tekijän Wanimille entuudestaan tuttu.

Tutkimusten jälkeen poliisin teoria oli, että Wanim oli kävellyt pitkän päätie numero 171:n vartta, jonka viereiseltä laidunalueelta hänet löydettiin. Vaikka alue oli syrjäisä ja rauhallinen, tiellä kulki tasainen liikenteen virta, ja muun muassa paikallisliikenteen linja-autot käyttivät kyseistä reittiä. Wanim oli saattanut matkustaa linja-autolla kohti kasvimaata ja nousta pysäkillä pois auton kyydistä tai kulkea kävellen pysäkin ohitse. Tekijä oli ehkä piilotellut pysäkin tuntumassa ennen hyökkäystä tai oli itsekin jäänyt pysäkillä pois linja-auton kyydistä nähdessään uhrinsa. Poliisi ei kuitenkaan löytänyt mitään varsinaisia johtolankoja, jotka olisivat tukeneet tätä teoriaa, sillä Wanimin kimppuun käynyt mies ei ollut jättänyt itsestään jälkeäkään.

Wanimin tapaus ei herättänyt sen suurempaa huolta Hwaseongin asukkaissa. Poliisin lausuntojen mukaan myös paikkakuntalaiset uskoivat tekijän olleen naiselle tuttu, joku, joka oli tarkoituksella hyökännyt juuri hänen kimppuunsa. Kyseessä saattoi olla myös läpikulku-matkalla oleva matkamies, joka oli päättänyt hyökätä iäkkäämmän naisen kimppuun rahasaaliin toivossa.

Reilun kuukauden kuluttua toinen pimeällä yksin liikkunut nainen päätyi julman henkirikoksen uhriksi, kun parikymppinen Park Hyeonsuk (박현숙) katosi kotimatallaan 20. lokakuuta. Tiedetään, että hän oli ollut käymässä Taeanisssa perheensä luona, ja illan tullessa hän oli ollut matkalla linja-autopysäkillä matkustaakseen takaisin kotiinsa Songtanin kaupunkiin (송탄). Kello oli jo ollut lähempänä kymmentä ja yö oli ollut pilvipeitteen vuoksi erityisen pimeä.

23. lokakuuta, eli kolme päivää katoamisen jälkeen, erään riisipellon omistaja löysi kahden aikaan iltapäivällä alastoman ruumiin